

[Jørgen Tved]

der en lille stigning. Til trods for en større produktivitet på hospitalerne, som det er fremhævet, presser flere på for at blive behandlet, og det kan der være mange årsager til.

Vi har tidligere sagt, at bl.a. situationen på arbejdsmarkedet spiller ind. Man presser folk fysisk og psykisk, og de arbejder ofte under betingelser, som gør, at der foregår en hurtigere fysisk nedslidning. Det kan måske også have noget at gøre med, at folk nu bliver ældre, selv om der ganske vist ikke har været nogen mærkbar stigning i den gennemsnitlige levealder i de seneste år; men så har det måske noget at gøre med den måde, vi behandler vore ældre på. Under alle omstændigheder er der et pres.

Når f.eks. hospitaler i Odense siger, at nu lukker de en dag om ugen for operationer, så understreger det vel, hvor nødvendigt det er, at der bliver tilført hospitalsvæsenet større bevillinger.

Vi har sagt 3½ mia., men det kan godt være, at dette beløb kunne reduceres, hvis man f.eks. greb ind over for de efterhånden helt fantastiske udgifter, der er til medicin. Hvis man greb ind over for de fantastiske profitter, der er både for medicinalfabrikkerne og for apotekerne, kan det godt være, at man kunne nedbringe udgifterne til sygehusvæsenet noget, men vi har ikke set nogen tiltag i den retning, selv om de ofte har været efterlyst.

Det kunne godt være, at man på hospitalerne selv kunne fremstille en lang række af de produkter, som der er behov for. Vi vil godt være med til at tænke på en ny måde. Også når det drejer sig om besparelser, er vi indstillet på at være med; der skal blot spares de rigtige steder. Vi havde som sagt ikke noget imod at reducere de foreslåede udgifter, hvis man kunne påvise, at patienterne kunne få den rigtige medicin billigere ved, at man selv klarede produktionen af den.

Jeg synes, det er en ganske alvorlig situation, vi står i, og derfor vil jeg citere noget, der står i Politiken så sent som i dag. Det er en speciallæge i psykiatri, 1. reservelæge ved Københavns Kommunehospital, der fortæller lidt om sygehusvæsenet. Han siger:

»Siden sommeren har den lukkede kvindeafdelings gennemsnitlige belægning været 133 pct. ...«

Det er en enkelt afdeling på Københavns Kommunehospital, som har haft denne overbe-

lægning, og det er en overbelægning, som rammer nogle patienter, som burde have nogle særlige pladsforhold, og som der af hensyn til deres sygdom burde tages særligt vare på.

Hvad resulterer en sådan overbelægning i? Ja, den resulterer i, at der er ca. 2 m² pr. patient – 2 m²! Sengene står næsten så tæt, som de overhovedet kan. Der er ikke plads til, at de pårørende, der kommer på besøg, kan sidde ned. Der er ikke plads til, at man kan føre en fornuftig samtale med de patienter, man kommer og skal besøge. Det er kaos.

Derfor skal der en vis frimodighed til at komme her og sige, at forholdene ikke er blevet så slemme, og at det er Fælles Kurs, der som sædvanlig maler en vis person – som jeg tror nogle kender bedre end andre – på væggen. Men det er ikke os, der maler i for sorte farver, når vi prøver at beskrive udviklingen inden for hospitalsvæsenet.

Nu tror vi ikke, at hospitalsborgmesteren i København er et særlig ondsindet menneske. Vi tror ikke, at han bevidst går efter at mishandle nogle af patienterne, ja, vi er så naive, at vi tror, at amtsborgmestrene over det ganske land i og for sig er pæne og venlige personer, der gerne vil gøre det så godt, som de nu formår, for de mennesker, de har i deres varetægt, de mennesker, de skal behandle, men vi ved, at regeringen giver amtsborgmestrene sådanne økonomiske betingelser, at de forhold, jeg just har beskrevet på Københavns Kommunehospital, ikke er enestående.

Vi ved, at der er folk, der venter i alt, alt for lang tid på meget nødvendige operationer. Vi ved også, at der er folk, der dør, fordi de aldrig når at få den operation, som de er skrevet op til. Jeg var meget overrasket over at høre en repræsentant for Kristeligt Folkeparti heroppefra sige, at nu skal vi til at diskutere, om man kan forlænge livet for en eller anden i 14 dage eller lidt mere. Jeg troede ikke, det var sådanne toner, jeg skulle høre fra Kristeligt Folkeparti.

Jeg var også noget overrasket, da jeg forleden dag læste i avisen, at SF og sundhedsministeren nu var blevet enige om, at der var syge mennesker, man ikke kunne behandle – nemlig narkomaner – og derfor skulle man nu til at give dem deres narkotika på recept.

Hvad er det for nogle problemstillinger, vi render ind i? Narkomani kan naturligvis behandles, ligesom de fleste andre sygdomme kan